

ALEXIS HALL

Lebilincselő romantikus komédia egy szokatlan kapcsolatról.

10 THINGS

10 dolog,

THAT

ami meg sem történt

NEVER

HAPPENED

*fine
selection*

ALEXIS HALL

10 THINGS

10 dolog,

THAT

ami meg sem történt

NEVER

HAPPENED

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

VALÓSZÍNŰLEG JÓ KÉPET FEST a mai modern Nagy-Britanniáról – vagy talán csak a mai modern Liverpoolról –, hogy gyerekként kevesebbet piszkáltak azért, hogy meleg vagyok, mint amiatt, hogy egy hobbitról kaptam a nevemet. Bár örültem, hogy az osztálytársaim nem voltak homofóbok, de a hobbit dolog kissé frusztrált, főleg azért, mert az a hobbit, aki után elneveztek, még csak furának sem volt mondható. Ha Trufának vagy Pufinak hívnának, az egy dolog lenne, ezzel szemben a nevem Sam volt. Illetve még mindig az. Azonban a *hivatalos* nevem Samwise Eoin Becker. Akárhányszor új osztályba kerültem, az első nap a tanárok felolvasták a naplóból a nevet, és a *Samwise Beckernél* azt kellett felelnem, hogy „jelen, tanárnő”. Innentől nekem annyi. Az sem igazán segített, hogy amikor az érettségire készültem, megjelentek az első filmek. Ötéves koromtól tizennyolc éves koromig folyton a második reggelivel és a szőrös lábfejjel ugratott mindenki.

Ennek ellenére nem lehet mást tenni, mint nevetni rajta, nem? Apa legalábbis ezt tanította nekem, ami talán a leghasznosabb dolognak bizonyult, amit valaha tanultam.

Például:

– Hé, Ban! – kiáltja az egyik alkalmazottam. Persze tudja, hogy mi a rendes nevem, de ő Amjad, aki még anyánál is örültebb, és amint megtudta, hogy egy hobbitról neveztek el, úgy gondolta, vicces lenne, ha Sam eredeti Westron nevén szólítana a függelékéből, amit kívülről tudott. Ráhagytam, mert legalább eredeti poén. – Szükség van rád az ágyneműknél!

Szeretem a csapatomat. Nyilván nem *szeretem* szeretem őket. Inkább szórakozottan toleráns vagyok velük. De a „szükség van rád az ágyneműknél” olyan, az önbizalomtól távoli érzést kelt bennem, amit inkább neveznék aggodalomnak.

– Miért? – kérdezem.

Amjad pontosan azt válaszolja, amit hallanom kell.

– Brian.

Anyázok egyet magamban, majd elindulok az érintett részleg felé. A fél áruházban ágyneműk vannak, úgyhogy kereshetem egy darabig. Még jó, hogy Brian szeret maga körül egy kis felfordulást csinálni, ezért nem igazán aggódom, hogy nem fogom megtalálni.

Meg is találok. A *Vidéki Életérzés* fantázianévre keresztelt matracok mellett áll, amelyek kétrétegű zsákrugós, gyapjú- és mohertöltetű matracok, teljes mértékben természetes belga damaszt szövetből. Az egyik legdrágább luxustermékünk, és – nem utolsósorban – a „ne bízz a brit minőségben” áruházi matracaink ragyogó példája.

Úgy tűnik, zavarban van, és kezében egy sokat sejtető bögrét szorongat.

– Kérlek! – mondom neki, amint olyan közel érek, hogy kiabálás nélkül meghall. – Az isten szerelmére, kérlek... Ugye nem azt akarod mondani, hogy leöntötted teával a kétrétegű zsákrugós és természetes gyapjútöltetű *Vidéki Életérzés* matracot?

– Nem – válaszolja –, nem öntöttem le teával.

Megkönnyebbülök, akár egy leeresztett lufi.

– Kávét öntöttem rá – teszi hozzá.

Ez nem az a részinformáció, amit ki kellene hangsúlyozni.

– Nem tudtam, hogy kávézol.

– Én nem. – Megpróbál bocsánatkérő arckifejezést vágni. – De azt hittem, hogy Claire örülne neki, ezért át akartam vinni az irodán, biztos, ami biztos, és hát, ez lett belőle...

Mennyi információt tisztázni kéne, és milyen kevés rá az idő!

– És neked pont az áruház legdrágább matraca mellett kellett elmenned, mert...?

– Hát, úgy volt, hogy a múlt heti esetből kiindulva ki akartam kerülni a *Tapintható Természet* matracunkat.

A tény, hogy semmit sem tudok a *Tapintható Természet* nevű matracról történeteiről, valószínűleg menedzserként nem a legjobb színben tüntet fel.

– Tudnom kellene róla?

– Hát, éppen lekváros kenyeret falatoztam...

– Lekvárt ettél a *Tapintható Természet* mellett?

Brian szégyenlősen bólint.

– De minden rendben! Tiffany segített megfordítani, így nem látszik!

Ezután ismét elkövetem azt a hibát, hogy megkönnyebbülést érzek. Azonban az agyam darabkái, amelyeknek tudnia kell, hogy hogyan működik egy ágy, elkezdenek kommunikálni egymással.

– Várj csak, Brian! Nem lehet megfordítani egy párnázott matracot! Hiszen van rajta egy párnázott réteg! Felül!

– Ó! – Brian arca úgy összerándul, ahogy az ember ideális esetben soha nem szeretné, hogy egy kétezer font értékű matracért felelős ember arca összeránduljon.

Úgy döntök, hogy a párnázott matrac ügye várhat.

– Hát, azt hiszem, hogy ezt legalább megfordíthatjuk! Segíts!

A matracok megfordítása kemény munka, de legalább nem bonyolult, és miután figyelmeztetem Briant, hogy tegye le azt a rohadt bögrét, hozzáértést színelve képes megbirkózni a feladattal.

Az egész cuccot az egyik oldalon megemeljük, középen elforgatjuk, majd szépen ráfektetjük arra a keretre, amit a kiállításához szoktunk használni.

Aztán egyet hátralépek, hogy ellenőrizsem, rendben lesz-e így, de ekkor megpillantok egy másik nagy, barna foltot a matrac közepén.

– Á! – szólal meg Brian. – *Ez a teafolt!*

Éppen visszafelé tartok az ágyaktól, és próbálom magamban kitalálni, hogyan cseréljek ki nem egy, hanem egyszerre két prémium minőségű bemutatódarabot, amikor Claire, a menedzserasszisztensem kikukucska az iroda ajtaján, és elkiáltja magát, hogy az egész áruházban hallják:

– Királyi Öföbunkósága a vonalban! – Majd hozzáteszi: – Ne aggódj, lenémítottam!

– Ez csak annyit jelent – kiabálok vissza –, hogy te nem hallod őt, nem azt, hogy ő nem hall téged!

– Ó, a francba!

Hamarosan lépnem kell majd Claire azon szokásával kapcsolatban, hogy a főnökünket Királyi Öföbunkósága néven emlegeti, vagy hogy a bemutatóteremben cifrán káromkodik. Ezenkívül talán Briannel kapcsolatban is, úgy általában. Habár azt sejtem, hogy Öföbunkósága most inkább a káromkodásokkal lesz elfoglalva.

Jól tippeltem.

– Szóval. – Jonathan Forest talán túlságosan is kifinomult akcentusa áthatol a telefonvonalon keresztül is. – Nem ezért hívtalak eredetileg, de szeretném tudni, hogy miért szólít a menedzserasszisztensed Királyi Öföbunkóságának az egész üzlet előtt.

Ezt lehetetlen kimagyarázni, de azért megpróbálom, Claire kedvéért.

– Kedveskedni akart?

– Hogy lenne ez kedves?

– Tudod, ez egy északi szokás, mint amikor egy haverodat vén gazembernek hívod.

– Tizenhat évig éltem északon – feleli Jonathan Forest, aki azért szereti ezt felelegetni, mert ettől kevésbé tűnik tehetősnek, pedig

minden porcikája csak a gazdagokkal törődik. – És sosem hívtam egy haveromat sem *vén gazembernek!*

Magamban azt gondolom, hogy valószínűleg sosem volt igazi barátja.

– Csak azt akarom mondani, hogy így beszélnek errefelé az emberek.

– Még ha így is van, a *gazember* – a *gazembert* rövid *a*-val ejti, mint minden átlagember, annak ellenére, hogy minden más, amit mond, pont úgy hangzik, mintha valaki abból az átkozott királyi családból mondaná – teljesen másképp hat, mint az *Őfbunkósága*.

– Pedig ez ugyanaz az elv – próbálkozok. De még saját magam számára is gyenge.

– Rendben! – Teljes bizonyossággal állíthatom, hogy Jonathan Forrest nem robot, mégis szinte hallom a fogaskerekeket az agyában. – Bár nem ezért akartam beszélni veled, a mondanivalóm szorosan kapcsolódik a témához.

Ó, a fenébe, tudja, hogy én is így hívom! Mindenki így hívja, mert az is. Véleményem szerint ha valaki nem akarja, hogy *Őfbunkóságának* hívják, akkor nem kellene úgy viselkednie.

– Komolyan? – kérdezem, és próbálom nem elárulni a hanghordozásommal, hogy éppen most lepleznek le.

– A Splashes & Snuggles három üzlettel rendelkezik, és jövőre nyitják a negyediket. A croydoni és a leeds-i üzlet a várakozásoknak megfelelően teljesít. A sheffieldi viszont nagyon nem.

Valószínűleg nem most van itt az ideje elmondani, hogy az egyik alkalmazottam az imént tett tönkre egy négyezer fontos matracot téával.

– Tulajdonképpen miben marad alul a teljesítményünk?

– A költségvetést túlléptek, a célokat meg nem éritek el. És őszintén szólva, kicsit aggaszt, hogy ezt eddig nem vetted észre.

A fenébe, miért kell ennek a bunkónak ennyire bunkónak lennie? Igen, technikailag talán *egy kicsit* túlléptük a költségvetést Brian miatt, és valóban, a célok sincsenek teljesítve, de ez csak azért van, mert Jonathan céljai irreálisak.

– Tisztában vagyok a számokkal. De új üzlet vagyunk egy konkurenciával teli piacon, és egész közel vagyunk a célok teljesítéséhez.

– Nem azért vettelek fel, hogy *egész közel* kerülj a célhoz! – Szinte kihallani a gúnyt a hangjában. – Azért vettelek fel, hogy elérd az általam kitűzött célokat, és ha nem megy, akkor majd találok valakit, aki képes rá!

Valahol mélyen legszívesebben azt mondanám neki, hogy rendben, tedd azt! Ez a meló nem éri meg, hogy elviseljem a sok szart, ami vele jár. Azonban nem csak az én állásomról van szó. Ha kirúgnak, Jonathan talál valakit, aki teljesíti a rohadt céljait, de akkor mi lesz Claire-rel, Amjaddal, Briannel meg a többiekkel?

Ezért inkább nem szólok vissza, helyette megpróbálok lavírozni az ígéret – amit biztosan nem fogok teljesíteni – és az ürügy között, hogy miért ne keressen helyettem senkit, aki esetleg tudná hozni a kívánt célokat.

– Biztos vagyok benne, hogy találunk valami megoldást!

– Én már ki is találtam valamit. – Tart egy egészen rövid szünetet, majd lágy hangon folytatja. – Nem akarom, hogy elmenj, Sam! Szerintem tényleg megvan benned minden, hogy kiváló menedzser válj belőled!

Te szenteskedő szemét! Ami azt illeti, már most is jó menedzser vagyok. Vagy legalábbis olyan jó, amennyire egy másodrangú fürdőszoba- és ágybemutató terem menedzsere lehet egy versenytársakkal teli piacon, és ráadásul tele vagyok Brianekkel!

Claire felemel egy cetlit, rajta egy kérdéssel: „*Már megint seggfej?*” Némán visszatátogom, hogy *igen, nyilván*. Erre felemel egy másik papírt, amire ez van írva: „*Bocsi, nem tudok szájról olvasni.*”

Általában ezzel nem lenne semmi baj, de általában nem azt kell találgatnom, hogy az állásom forog-e kockán. Intek neki, hogy hagyja abba. Nem teszi. Egyébként sem volt erre semmi esély, de néha szeretek úgy tenni, mintha én irányítanék.

– Ezért – folytatja Jonathan, amikor újra rá tudok figyelni – azt akarom, hogy holnap gyere Croydonba, hogy megnézd, hogyan csinálom én a dolgokat!

Holnap péntek. Az a nap, amikor a legkevésbé van kedvem Londonba menni. Egyébként nincs ideális nap a londoni látogatáshoz.

– Elég elfoglaltak vagyunk a karácsonyi hajtás miatt – válaszolom.

– Biztos vagyok benne, hogy Claire elboldogul majd nélküled is. Látszólag nagyon ráér, bizonyára lesz elég ideje *kedves* beceneveken gondolkodni.

Úgy tűnik, még mindig az arrogáns szemétkedésnél tartunk.

– Claire a csapat értékes tagja, és...

Claire éppen egy aprólékosan kidolgozott, hatalmas férfi nemi szervet ábrázoló rajzot mutat fel.

– ...és... és... – szörzetet is rajzol hozzá – ...fontos szerepe van a csapatszellem fenntartásában.

– Akkor biztosan elboldogul nélküled egy napig – szól közbe Jonathan. – Ez nem kérdés, Samwise!

Alig bírom türtőztetni magamat, hogy ne fojtsam el a reakciómat, de fizikailag megborzongok. Tudom, hogy ez a nevem, de anyámon kívül soha senki nem hívott így, és most éppen nem szeretnék rá gondolni.

– Ne hívj így, kérlek!

– A lényeg, Sam, hogy én vagyok a főnököd, és holnap eljössz Croydonba! Az utazási költségeidet megtérítjük.

Mielőtt bármit mondhatnék, leteszi a telefont. Ez talán most így a legjobb.

– Minden rendben? – Claire leteszi a rajzát. Ezt hívják apró figyelemességnek.

Lerogyok a székbe, és ráülök a kezemre, hogy ne remegjen.

– Igen. Ez az alak egy... egy akkora...

– Seggfej?

– Egy *akkora* seggfej!

– Akarsz – úgy néz rám, mint amit nem vársz egy olyan személytől, akinek te írod alá a fizetési papírját – beszélni róla?

– Mindig felidegesít, és nem tudom eldönteni, hogy gonosz-e, vagy egyszerűen csak nem érti, vagy nem érdekli, hogy milyen, de egyik sem jobb a másiknál.

Egy pillanatig elgondolkodik rajta.

– Gonosz.

– Holnap Croydonba kell mennem.

– Nos, ez jó hír. Azt hittem, ki akar rúgni.

– Még mindig megtörténhet – teszem hozzá.

– Nem valószínű. Ahhoz, hogy valakit Sheffieldből Croydonba rángasson csak azért, hogy aztán kirúgjon... ahhoz igazi seggfejnek kell lenni... ó.

– Ja, nem túl biztató, igaz?

Újabb szünet. Claire végigsimít platinaszőke haján, és úgy néz rám, mintha paradicsomszós lenne az arcomon, és nem tudná, hogyan mondja meg.

– Szeretnék valami biztatót mondani, de neked véged van!

– Tudom – próbálom összeszedni magam, mintha ez az egész lepedregne rólam. – De mégis mit lehet tenni? Egy seggfejtől nem várhatsz mást! Holnap boldogulsz majd egyedül?

– Öregem, ez egy fürdőszoba-áruház, nem nukleáris tengeralattjáró!

– Igen, de Brian fog nyitni.

– Akkor nekünk annyi! – Most, hogy Jonathan már nincs vonalban, Claire komolyabbnak tűnik. Talán azért, mert hallotta a beszélgetésem végét, és tudja, hogy most komoly bajban vagyunk. – Tudod – mondja –, ha Jonathan a statisztikák miatt van rád kiakadva, akkor lehet, hogy el kell gondolkodnod Brian elbocsátásán.

Nem tudom elhinni, hogy ezt mondja. Vagyis el tudom, hiszen tényleg ezt mondja, és már nem először, de akkor is.

– Brian a csapat része!

– Ő a legrosszabb ügyfélszolgálatos, akivel valaha dolgoztam, és én dolgoztam együtt Chellel is.

Ezek nagyon kemény szavak.

– Chel megütött egy gyereket!

– Egy nagyon idegesítő gyereket. De ez nekünk nem került pénzbe!

– Technikailag – soha semmi jó nem származik abból, ha *technika-ilaggal* kezdődik egy mondat – mindenki pénzbe kerül nekünk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Nem túl meggyőző.

– Amjad elmesélte, hogy mi történt a *Tapintható Természet* matrac-cal, és nem ez az első alkalom.

– Ugyan már, csak néhány matracra öntött egy kis folyadékot!

– Ötször június óta. És letörte egy Vitro Sento perem nélküli WC ülőkéjét, miközben a tartósságát prezentálta egy vevőnek.

Elhatároztam, hogy meg kell védenem Briant, úgyhogy már nincs visszaút.

– Az ülőkék könnyen cserélhetőek. Briannek *szüksége* van erre az ál-lásra. Egyedül él a nagymamájával, és neki kell fizetnie a számlákat!

– Tudom. – Claire együttérző pillantást vet rám, ami nem jellem-ző rá, talán azért, mert ritkán gondolja, hogy együttérzést érdemlek. – De ha Jonathan vére szomjazik, és választanod kell Brian és köztem, akkor kérlek, inkább engem ments meg!

Legszívesebben elmondanám neki, hogy erre nem fog sor kerülni. De nem vagyok rá képes. Csak abban reménykedhetek, hogy Jona-than Forest józanul fog gondolkodni. Ami, ha jobban belegondolok, azt jelenti, hogy tényleg nagy bajban vagyunk.